

Nora Roberts

De cirkel van zes

Deel 1 van de *Cirkel*-trilogie

ISBN 978-90-225-8186-5

ISBN 978-94-023-0967-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Morrigan's Cross*

Oorspronkelijke uitgever: Berkley, an imprint of Penguin Random House,
New York

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2006 Nora Roberts

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn broers,
Jim, Buz, Don en Bill*

Slechts de dapperen verdienen het schone.

– JOHN DRYDEN

Voleind, vorstin; de held're dag is om;
Het duister viel voor ons.

– WILLIAM SHAKESPEARE

PROLOOG

Het was de regen die hem aan het verhaal deed denken. Die geselde de ramen, bestormde de daken en blies met zijn bittere adem onder de deuren door.

De klamme vochtigheid deed pijn aan zijn botten, zelfs nog nu hij bij het vuur zat. De ouderdom drukte zwaar op hem op de lange, natte herfstavonden. En die zou nog zwaarder op hem drukken in de donkere winter die ging komen, zo wist hij.

De kinderen waren allemaal samen, bijeengekropen op de vloer en met twee of drie tegelijk op stoelen samengepropt. Hun gezichten waren naar dat van hem gekeerd, verwachtingsvol, want hij had hun een verhaal beloofd om de verveling van een stormachtige dag te verjagen.

Hij was niet van plan geweest om het te vertellen, nog niet, want enkelen waren nog zo jong. En het verhaal was behoorlijk griezelig. Maar de regen fluisterde tegen hem en siste de woorden die hij nog niet had gesproken.

Zelfs een verhalenverteller, misschien juist een verhalenverteller, moest wel luisteren.

‘Ik ken een verhaal,’ zei hij, en verschillende kinderen begonnen onrustig te schuifelen op hun stoel van de spanning. ‘Het gaat over moed en lafheid, over bloed en dood, en over leven. Over liefde en verlies.’

‘Komen er ook monsters in voor?’ vroeg een van de jongsten,

met haar blauwe ogen angstig en tegelijk opgewonden openge-
sperd.

‘Er zijn altijd monsters,’ antwoordde de oude man. ‘Net zoals er
altijd mannen zijn die zich erbij aansluiten, en mannen die ertegen
vechten.’

‘En vrouwen!’ riep een van de oudere meisjes, waardoor hij
moest glimlachen.

‘En vrouwen. Dappere en trouwe, sluwe en dodelijke. In mijn
tijd heb ik ze allebei gekend. Dit verhaal dat ik jullie ga vertellen is
van lang geleden. Het begin kent vele versies, maar er is slechts één
einde.’

Terwijl de wind huilde, pakte de oude man zijn thee op om zijn
keel te smeren. Het vuur knetterde en scheen licht op zijn gezicht,
als een laklaag van verguld bloed.

‘Dit is één versie van het begin. Op een van de laatste dagen van
de warme zomer, terwijl de bliksem blauw door een zwarte lucht
flitste, stond de tovenaars op een hoge klif die uitkeek op de woeste
zee.’

1

Éire, in de regio Chiarrai

1128

Er woedde een storm in hem, net zo zwart en wreed als de storm die bulderend over de zee kwam aanzetten. Hij voelde hem razen in zijn bloed, buiten in de lucht, en vanbinnen en vanbuiten tekeergaan terwijl hij op de door regen glibberig geworden rotsen stond.

Zijn storm had een naam: verdriet.

Het was verdriet dat in zijn ogen flitste, net zo felblauw als die bliksemflitsen. En de razernij spoot uit zijn vingertoppen, een grillic rood dat de lucht deed splijten met donderslagen die echoden als duizend kanonschoten.

Hij stak zijn staf hoog in de lucht en schreeuwde de magische woorden. De rode flitsen van zijn razernij en het bittere blauw van het onweer knalden boven zijn hoofd tegen elkaar in een oorlog die degenen die het konden zien beschutting deed zoeken in hun huisje of een grot, waar ze deuren en ramen vergrendelden en hun kinderen om zich heen verzamelden, bevend en bibberend terwijl ze baden tot de goden van hun voorkeur.

En in hun heuvelforten sidderden zelfs de elfen.

De rots weerkaatste het geluid, en het water van de zee werd zo zwart als de poort van de hel, en nog steeds raasde hij, en nog steeds treurde hij. De regen die uit de gewonde hemel stroomde, viel rood als bloed – en brandde sissend op land, op de zee, zodat er stinkende dampen in de lucht hingen.

Het zou vanaf dat moment bekendstaan als de Nacht der Smar-

ten, en zij die erover durfden te praten, spraken over de tovenaars die hoog op de klif stond, met de bloedregen die zijn mantel door- drenkte en over zijn magere gezicht liep als tranen van de dood terwijl hij zowel de hemel als de hel uitdaagde.

Zijn naam was Hoyt, en zijn familie waren de *Mac Cionaoith*, van wie gezegd werd dat ze afstamden van Morrigan, elfenkonin- gin en godin. Hij had speciale krachten, maar die waren nog jong, net zoals hij nog jong was. Hij zette ze in met een hartstocht die geen ruimte liet voor voorzichtigheid, voor plichtsbesef of voor licht. Ze vormden zijn zwaard en zijn lans.

Wat hij in die vreselijke storm opriep, was de dood.

Terwijl de wind gilte, draaide hij zich om en keerde de woelige zee de rug toe. Wat hij had opgeroepen stond boven hem. Ze – want ze was ooit een vrouw geweest – glimlachte. Haar schoonheid was onmogelijk, en zo koud als de winter. Haar ogen waren zacht blauw, haar lippen roze als rozenblaadjes, haar huid melkwit. Wanneer ze sprak, was haar stem muziek, de stem van een sirene die al talloze mannen naar hun ondergang had gelokt.

‘Wat onbezonnen van je om me op te zoeken. Kun je niet wacht- ten op mijn kus, Mac Cionaoith?’

‘Ben jij het ding dat mijn broer heeft gedood?’

‘De dood is...’ Zonder op de regen te letten schoof ze de kap van haar cape omlaag. ‘Ingewikkeld. Jij bent te jong om te begrijpen hoe glorieus de dood is. Wat ik hem heb gegeven, is een geschenk. Kostbaar en krachtig.’

‘Je hebt hem verdoemd.’

‘O.’ Ze wuifde even met haar hand door de lucht. ‘Zo’n kleine prijs voor de eeuwigheid. De wereld is nu van hem, en hij neemt wat hij wil. Hij weet meer dan waar jij zelfs maar van kunt dromen. Hij is nu van mij, meer dan hij ooit van jou was.’

‘Demon, zijn bloed kleeft aan jouw handen, en ik zweer bij de godin dat ik je zal vernietigen.’

Ze lachte, vrolijk als een kind dat een bijzondere verrassing beloofd is. ‘Aan mijn handen en in mijn keel. Net zoals dat van mij in zijn keel zit. Hij is nu net als ik, een kind van nacht en schaduw. Ben je ook van plan je eigen broer te vernietigen? Je tweelingbroer?’

De nevel kolkte zwart en rolde opzij als zijde toen ze erdoorheen waadde. ‘Ik ruik je kracht, je verdriet en je verwondering. Ik bied je hier ter plekke dit geschenk aan. Ik zal je opnieuw tot zijn tweelingbroer maken, Hoyt van de Mac Cionaoith. Ik zal je de dood geven die het oneindige leven is.’

Hij liet zijn staf zakken en keek strak naar haar door het gordijn van regen. ‘Zeg me hoe je heet.’

Ze zweefde nu over de nevel, met haar rode mantel opbollend naar achteren. Hij kon de blanke zwellings van haar borsten overvloedig boven het strak dichtgesnoerde lijfje van haar japon zien uitsteken. Hij voelde een vreselijke opwindings terwijl hij op hetzelfde moment de stank van haar macht rook.

‘Ik heb zoveel namen,’ kaatste ze terug, en ze raakte zijn arm aan – hoe was ze zo dichtbij gekomen? – met alleen haar vingertopje. ‘Wil je mijn naam zeggen als we samensmelten? Hem proeven op je lippen, terwijl ik jou proef?’

Zijn keel was droog en brandde. Haar ogen, blauw en teer, trokken hem naar zich toe, trokken hem naar zich toe zodat hij erin zou verdrinken. ‘Aye. Ik wil weten wat mijn broer weet.’

Ze lachte opnieuw, maar deze keer was er een schorheid in haar lach te bespeuren. Een honger als van een beest. En die milde blauwe ogen kregen rode randen. ‘Jaloers?’

Ze streek met haar lippen over die van hem, en ze waren koud, bitter koud. En toch zo verleidelijk. Zijn hart begon snel en hard te kloppen in zijn borst. ‘Ik wil zien wat mijn broer ziet.’

Hij legde zijn hand op die heerlijke blanke borst en voelde er niets onder bewegen. ‘Geef me je naam.’

Ze glimlachte, en nu staken haar witte hoektanden scherp af

tegen de afschuwelijke nacht. ‘Het is Lilith die je neemt. Het is Lilith die je maakt. De kracht van je bloed zal zich mengen met mijn kracht, en we zullen heersen over deze wereld en over alle andere.’

Ze liet haar hoofd achterover zakken, klaar om toe te slaan. Met al zijn verdriet, met al zijn woede, trof Hoyt haar met zijn staf in het hart.

Het geluid dat uit haar knalde, doorboorde de nacht, ijde krijsend door de storm en vermengde zich ermee. Het was niet menselijk, het klonk zelfs niet als het gehuil van een beest. Dit was de demon die hem zijn broer had ontnomen, die haar kwaadaardigheid verborg achter kille schoonheid. Die bloedde, zag hij toen er een stroom bloed uit de wond liep, zonder hartslag.

Ze vloog terug de lucht in, kronkelend en krijsend terwijl de bliksem aan de hemel rukte. De woorden die hij moest zeggen gingen verloren in zijn afgrijzen, en het bloed dat viel, verdampte tot smerige mist.

‘De vermetelheid!’ Haar stem gorgelde van razernij, van pijn. ‘Jij waagt het je nietige, meelijwekkende magie tegen mij te gebruiken? Ik bewandel deze wereld al dúízend jaar.’ Ze streek met haar hand over de wond en maakte een werpend gebaar met haar bebloede hand.

En toen de druppels Hoyts arm raakten, sneden ze als messen.

‘Lilith! Je bent verbannen! Lilith, je bent uitgestoten van deze plek. Bij mijn bloed.’ Hij trok een dolk tevoorschijn van onder zijn cape en maakte een snee in zijn handpalm. ‘Bij het bloed van de goden dat erdoorheen stroomt, bij de macht van mijn herkomst, werp ik je terug...’

Wat op hem afkwam, leek over de grond te vliegen en raakte hem met de woeste kracht van razernij. In elkaar verstrengeld stortten ze van de klif op de grillig gevormde richel eronder. Door golven van pijn en angst zag hij het gezicht van het ding dat zo

sterk op dat van hem leek. Het gezicht dat ooit dat van zijn broer was geweest.

Hoyt rook de dood aan hem, en het bloed, en hij zag in die rode ogen het beest dat zijn broer was geworden. Maar nog steeds flakkerde er een klein vlammetje van hoop in Hoyts hart.

‘Cian. Help me haar tegen te houden. We hebben nog steeds een kans.’

‘Voel je hoe sterk ik ben?’ Cian sloot zijn hand om Hoyts keel en kneep. ‘Dit is nog maar het begin. Ik heb nu eeuwig de tijd.’ Hij boog voorover en likte bloed van Hoyts gezicht, bijna speels. ‘Ze wil je voor zichzelf, maar ik heb honger. Zo’n honger. En het bloed in jou is van mij, tenslotte.’

Toen hij zijn hoektanden ontblootte en ze tegen zijn broers keel zette, stak Hoyt de dolk in hem.

Brullend richtte Cian zich op. De schrik en pijn raasden over zijn gezicht. En terwijl hij zijn hand naar zijn wond bracht, viel hij. Een ogenblik dacht Hoyt dat hij zijn broer zag, zijn echte broer. Toen was er niets anders meer dan het gekrijs van de wind en de geselende regen.

Hij kroop klauwend omhoog tegen de klif op. Zijn handen, glibberig van het bloed, het zweet en de regen, graaiden naar elk houvast dat ze konden vinden. Bliksem lichtte zijn gezicht op, vertrokken van de pijn, terwijl hij centimeter voor centimeter omhoogkroop over de rots en zijn vingers openhaalde door het klimmen. Zijn hals, waar de hoektanden over de huid hadden geschraapt, brandde alsof hij was gebrandmerkt. Met gierende adem greep hij de rand vast.

Als ze daar op hem wachtte, was hij dood. Zijn kracht was afgenomen door de uitputting, weggestroomd met de verwoesting van de schok en zijn verdriet. Hij had niets anders dan de dolk, nog rood van zijn broers bloed.

Maar toen hij zich optrok, toen hij zich op zijn rug rolde terwijl de bittere regen over zijn gezicht stroomde, was hij alleen.

Misschien was het genoeg geweest, misschien had hij de demon teruggestuurd naar de hel. Zoals hij ongetwijfeld zijn eigen vlees en bloed naar de verdoemenis had gestuurd.

Hij rolde zich op zijn buik, ging op handen en knieën zitten, en gaf hevig over. De magie smaakte als as.

Hij kroop naar zijn staf en gebruikte die om overeind te komen. Hijgend strompelde hij bij de kliffen vandaan, over een pad dat hij nog zou hebben gevonden als hij verblind was. De kracht was uit de storm verdwenen zoals hij ook uit hem was verdwenen, en er was alleen een allesdoordringende regen overgebleven.

Hij rook zijn huis; paard en hooi, de kruiden die hij had gebruikt als bescherming, de rook van het vuur dat hij had laten smeulen in de haard. Maar er was geen vreugde in te bespeuren, geen triomf.

Hij hinkte naar zijn huisje met gierende adem. Hij siste van de pijn, maar het geluid ging verloren in de aanwakkerende wind. Hij wist dat als het schepsel dat zijn broer had weggenomen hem nu kwam halen, hij verloren zou zijn. Elke schaduw, elke vorm die de in de storm heen en weer deinende bomen maakten, kon zijn dood betekenen. Erger dan zijn dood. De angst daarvoor gleed over zijn huid als smerig ijs, zodat hij alle kracht die hij in zich had gebruikte om bezweringen te mompelen die meer leken op smeekbedes aan wie, of wat, er maar wilde luisteren.

Zijn paard werd wakker in zijn stal, briede toen het hem rook. Maar Hoyt liep wankel verder naar het huisje en sleepte zich naar de deur toe en naar binnen.

Binnen was er warmte, en er klonk nog wat geruis van de bezweringen die hij had uitgesproken voordat hij naar de kliffen was gegaan. Hij vergrendelde de deur, waarbij hij vegen van zijn en Cians bloed op het hout achterliet. Zou het genoeg zijn om haar buiten te houden? vroeg hij zich af. Als de overlevering die hij had gelezen waar was, kon ze niet binnenkomen zonder uitgenodigd te zijn.

Het enige wat hij kon doen, was daarop vertrouwen, en op de beschermende bezwering die zijn huis omgaf.

Hij liet zijn doorweekte cape in een kletsnat hoopje op de vloer vallen, en hij moest vechten tegen de verleiding om ernaast te gaan liggen. Hij zou elixirs mengen voor genezing en kracht. En hij zou de hele nacht opblijven en het vuur brandende houden. Wachten op het ochtendgloren.

Hij had gedaan wat hij kon voor zijn ouders, zijn zussen en hun gezinnen. Hij moest geloven dat het genoeg was.

Cian was dood, en wat er was teruggekomen met zijn gezicht en gestalte was vernietigd. Hij zou, kón hun nu geen kwaad meer doen. Maar het schepsel dat hem had gemaakt kon dat wel.

Hij zou iets sterkers proberen te vinden om hen te beschermen. En hij zou weer jacht maken op de demon. Hij zou, zo zwoer hij nu, zijn leven eraan wijden om haar te vernietigen.

Zijn handen, lang van vinger, breed van palm, trilden toen hij zijn potjes en pannen uitkoos. Zijn ogen, stormachtig blauw, waren glazig van de pijn; de pijn van zijn lichaam en van zijn hart. Zijn schuldgevoel woog op hem als lood. En die demonen speelden in zijn binnenste.

Hij had zijn broer niet gered. In plaats daarvan had hij hem verdoemd en vernietigd, hem verstoten en verjaagd. Hoe had hij die vreselijke overwinning behaald? Cian was lichamelijk altijd krachtiger geweest dan hij. En het schepsel dat zijn broer was geworden, was afschuwelijk sterk.

Dat betekende dat zijn magie had overwonnen wat hij ooit had liefgehad. Die helft van hem die scherp en impulsief was, waar hijzelf vaak saai en bezadigd was. Meer geïnteresseerd in zijn studie en zijn vaardigheden dan in de samenleving.

Cian was degene geweest die hield van spelletjes en van taveernes, van de meisjes en van sport.

‘Zijn liefde voor het leven,’ mompelde Hoyt terwijl hij druk in

de weer was. ‘Zijn liefde voor het leven is hem fataal geworden. Ik heb alleen maar dat vernietigd wat hem in een beest gevangen hield.’

Hij moest het wel geloven.

De pijn golfde langs zijn ribben omhoog toen hij zijn tuniek uittrok. De blauwe plekken begonnen zich al te verspreiden over zijn huid, net zoals het verdriet en het schuldgevoel zijn hart binnen kropen. Het is tijd voor praktische zaken, zei hij tegen zichzelf terwijl hij de balsem aanbracht. Hij zat behoorlijk te hannesen, hevig vloekend, toen hij het verband om zijn ribben wikkelde. Twee waren er gebroken, wist hij, net zoals hij wist dat de rit naar zijn ouderlijk huis de volgende ochtend een lijdensweg zou zijn.

Hij nam een elixir in en hinkte naar het vuur. Hij legde er turf op zodat de vlammen rood opgloeiden, en brouwde er thee boven. Toen wikkelde hij zich in een deken en ging zitten drinken en peinzen.

Hij was geboren met een gave en had van jongs af aan bescheiden en zorgvuldig zijn best gedaan om die eer aan te doen. Hij had gestudeerd, vaak in eenzaamheid, om zijn vaardigheid te oefenen en te ontdekken tot hoever die reikte.

Cians krachten waren minder geweest, maar Hoyt herinnerde zich dat Cian dan ook nooit zo ijverig had geoefend of zo serieus gestudeerd. En Cian had immers gespeeld met magie. Om zichzelf en anderen te vermaken.

En soms had Cian hem overgehaald, had hij Hoyt zover gebracht dat ze samen iets stoms deden. Eén keer hadden ze de jongen die hun jongere zusje in de modder had geduwd veranderd in een balkende ezel met lange oren.

Wat had Cian gelachen! Het had Hoyt drie dagen hard werken, zweet en paniek gekost om de betovering ongedaan te maken, maar Cian had zich er geen moment druk om gemaakt.